

Laird Barron

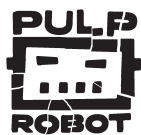
Černá hora

Laird Barron

—

Černá hora

(Black Mountain)

Černá hora (Black Mountain)

Copyright © 2019 by Laird Barron

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with

G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Czech edition © 2022 Gnóm! – Jakub Němeček

Pulp Robot Library # 5

Translation © Jakub Němeček

Cover drawing © Tomáš Kučerovský

Photo © Henry Stampfel

První české vydání. First Czech edition.

ISBN: 978-80-88299-27-1

Jessice M.

Poděkování

Vřelé díky mé redaktorce Saře Minnichové, reklamním agentkám Karen Finkové a Carolyn Darrové, korektorovi Anthonymu Davisovi a celému týmu nakladatelství Putnam. Dále mým literárním agentům Janet Reidové a Pouyovi Shahbazianovi, Yvesu Tourignymu za neúnavnou snahu setřídít mou bibliografii a Jamesu McAlearovi za odborné rady ve věcech násilí. Zvláštní díky patří Jessice Maciagové za její lásku a podporu a mé tetě Timbi Porterové, která ve mě vždycky věřila.

Potkal pěknou kočku ten Henry Lee.

— HENRY LEE, P. J. HARVEY, NICK CAVE
& THE BAD SEEDS

*Cizinec: Přišel jsem bez masky.
Camilla: Bez masky? Bez masky!*

— KRÁL VE ŽLUTÉM, ROBERT W. CHAMBERS

*Toť Smrtka-Můra, jež má moc
krev zmrazit na rampouch.*

— PÍSEŇ O STARÉM NÁMOŘNÍKU,
SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

část první

Potkal pěknou kočku

■ Kapitola jedna

Jedný osamělý zimy před mnoha lety jsem se vydal lovit do hor s Genem Kavanaughem, velmistrem zabijákem ve výslužbě. Nad naším táborem na okraji náhorní plošiny pokrytý krustou ledu plály zlověstný souhvězdí. V zimě jsou na Aljašce hvězdy vždycky studený a pichlavý jako rozbitý sklo. Když jsem se nadechl moc zhluboka, řídkej vzduch mi sežehl plíce. Nedaleko nás, v oparu nastřádaných výdechů, odpočívalo stádo karibu.

Kvůli těm jsme tu nebyli.

Gene střídavě pil z lahve a foukal do harmoniky, kterou nosil na koženým řemínku na krku. Nemelodická melodie, přerývaná a děsivá jako ta, kterou proslavil Charles Bronson v *Tenkrát na Západě*.

Bůh zapálil svíčku a potom stvořil nás. Báł se, že bude v tý tmě sám. Gene odhodil prázdnou lahev od whisky a vrávoravě vstal. Zakymácel se a s jednou botou ve žhavých uhlících rozpráhl paže, aby objal hrůznou hvězdnou dálavu. *Takový veliký zuby. Á, moje úděsná duše. Tamto nahoře, to je můj obraz, zvětšenej do boží velikosti. A támhleto je tvůj, koukni, Izajáší. Mlhovina Smrtihlav a její synovec. Člověk si neměří zrakem nebesa, on hledí do propasti. Protože nevzhlíží nahoru, ale shlíží dolů, hluboko do chladný, černý průrvy, podél jejichž čelistí svítí malinký, skomírající světýlka.*

Staroch nevedl teatrální řeči, jenom když pil – to už jen zvyšoval hlas a dostával se do varu. Moje účast při tom nutná nebyla. Zaměstnával jsem se čištěním a nabíjením svý winchestrovky .308. Byla to pro mě

celkem nová puška, pořídil jsem ji od soukromého dealera v Anchorage. Ještě jsem s ní nikoho nestřelil.

Nohavice Geneových plátěných kalhot chytla – osamělej rudej plamínek. Gene mrknul dolů a plamen se mu odrazil v očích, rozžaly se rudě jako dvojité brána do pekel. Uchechtl se, rozepjal poklopec a začal močit na nohu v nohavici i na popel, až se vyvalila pára a zahalila celou jeho siluetu.

Rozrušeně jsem sundal kryt ze zaměřovače na pušce a upřeně se zadíval skrz teleskop. Panoramaticky jsem přejížděl přes větrem bičovaný mokřad na západě. V kaskádách hvězdného světla by se dala číst kniha. Nakonec jsem zpozoroval slabou záři benzínové svítilny. Světlo vycházelo ze sousedního tábora, choulícího se na úpatí protáhlého vrchu. Detaily rozmazala vzdálenost. Ale určitě se tam budou u přenosného vaříče krčit tři muži. Lovci karibu – daleko, předaleko od civilizace.

S tou jejich výpravou jsme s Genem popíjeli před pár dny v jednom motorestu. Jejich jména jsem si nezapamatoval, jenom základní fakta. Dva byli kluci z Chicaga. Přímočarý a srdečný. Pít uměli, ale jak to často u lidí z města bývá, žádní tvrdáci to nebyli – drahý outdoorový vybavení, pěkně ostříhaný vlasy, jemná kolínská. Jeden byl levák a měl tlustý brejle – až bude vydechovat na mraze, určitě se mu zamlžej. Druhej měl placatej nos a uši. Výmluvný odznaky agresivní boxerský odvahy. Dejchal pusou a bylo jasné, že má nejlepší roky dávno za sebou. Oba se nalívali pivem a bafali z dlouhých doutníků. Tvrdili o sobě, že jsou stavební dělníci, který si vybírají povinnou dovolenou. Na to není lepší místo než Aljaška.

Mohla to bejt jen pohádka, anebo čistá pravda – obsah spisu k týhle zakázce mi Gene neprozradil. Na tom, jaký povolání uváděla dvojice na daňovém příznání, stejně nezáleželo, protože faktem bylo, že jeli v něčem s Outfitem. Dvě zbloudilý ovečky, který šláply na kuří oko někomu mocnému a ani o tom nevěděly.

Třetí individuum se oblíkalo a chovalo jako aljašská verze Marlboro Mana. Tenhle chlápek pracoval jako průvodce nezkušených turistů. S tajným životem svých klientů neměl společného nic. Pro něj dost směla. Co je totiž další smutnej, zato pravdivej fakt? Že v aljašský divočině denně beze stopy mizej lidi. Přírodě jsou nějaká nevinnost i spravedlnost úplně putna.

Teď se kolem nás sbírala temnota a chlad. Civilizovaný končiny a teplo motorestu mohly klidně zůstat na jiný planetě. Vstupem do tohohle pravěkýho údolí jsme ze sebe shodili lidský zákony a zvyklosti. Osud, ten masomlejn, se hlučně rozruchtil.

Gene měl dobrej nos. Vycítil moje obavy.

Klídek, zabijáku, řekl. Odprásknem je ráno. Potřebuju si schrupnout.

Z dalekýho severu se s rykem přihnala bouře a snesla se na údolí. Úsvit přinesl skučení větru a návátej sních. Osmačtyřicet hodin jsme trčeli zasypaní ve stanu. Viditelnost se smrskla na pár metrů. Když se počasí spravilo, skupinka lovců byla pryč. Nasadili jsme si s Genem sněžnice a vrátili se po vlastních stopách do motorestu. Svinská makačka. Zhroutil jsem se na bar, třel o sebe znečitlivělý ruce a Gene šel zavolat do Anchorage špatný zprávy.

Vzpomínám si, jak jsem upíjel hořkou černou kávu a že mi chutnala sladce. Ze stěny nad barem na mě cenila zuby obludná hlava černýho vlka. Vlk mým dočasným únikem ze spárů divočiny opovrhoval.

Šeptal: *Příště. Příště, ty dvounohá svině. Příště uvidíš.*

Málem mi to zkazilo to bezva kafe. Moje matka věřila v maorského boha smrti Whira. Byl to bůh temnoty a nebyl úplně nepodobný rohatým a tesáky obdařeným podobám Satana. Už dlouho mám za to, že jestli Whiro (nebo něco jako Whiro) existuje, je to Pán divočiny – *genius loci*, obrovský a neochvějný jako hora. Divoká zvířata, stromy a plíživý led jsou prodchnuty jeho záští. Vítr skučící ve větvích je jeho

zlovolný hlas a vábí muže, aby sešli ze stezky a směřovali vstříc vlastní záhubě. Cítil jsem Whirův pohled z mrtvých očí té vlčí hlavy.

Gene se vrátil a objednal si panáka bourbonu.

Je dobře, že jsme ty chlápky ve sněhový bouři ztratili. Hodil panáka do sebe. Teď dávej bacha: šéfové si to rozmysleli. Akce zrušena. Věřil bys tomu, do prdele? Zrušena. Neměj obavy – odměnu nám vyplatěj tak jako tak. Když to odpískaj, odměnu dostaneš. Zapláceno dostanem vždycky – zapiš si to za uši.

Chicagská dvojka a jejich průvodce se přicourali před západem slunce, ošlehaný větrem a otřesený, ale docela živý. Byli radostí bez sebe, že to martyrium přežili. Koupili panáky celému baru a zaplatili náš účet za večeri. Loučili jsme se plácáním po zádech a halasným žoviálním sbohem.

Život je vzrůšo, co? utrousil Gene, když nás vzal domů po namrzlý silnici. *Jsem si jistej, že mě ti kreteni poznali. Ten brejlatej je mazanější, než se zdá. Když jsme se u dveří loučili, vteřinku jsme se na sebe zadívali. Měl v očích strach.* Pick-up lítal po silnici, až se mi z toho zvedal žaludek – silnice klesala řadou serpentín. Na straně spolujezdce nic než rokle s vrcholky stromů a mlhou. *Jo, věděl to. Věděl, že si potřás rukou se Zubatou.*

Zeptal jsem se ho, jestli je to problém.

Problém? Žádněj problém. Co je mi po tom? Bude mít co vyprávět kámošům v Chicagu. Pláchnul hrobníkovi z lopaty. Nikdo mu neuvěří. Gene se trochu přestal šklebit, teď vypadal neproniknutelně. *Krom toho, na týhle silnici si vyloženě koleduješ o smrták, jestli nemáš brzdy stoprocentně cajk.* Trochu zakvedlal volantem, aby to zdůraznil, a pick-up začal líně klouzat do smyku, ale Gene ho znova dostal pod kontrolu – sešlápl lehce nejdřív plyn a potom brzdu. *Člověče, doufám, že ta loužička, co jsem jim viděl pod autem, nebyla z brzdový kapaliny. To by bylo strašný.*

Pick-up se houpal a já svíral područku, až mi zbělaly klouby.

Když jsi odešel pro panáky, vyprávěli mi ti kluci chicagský o svém minulém lovu, pravil Gene. Tvářil se přitom studeně jako lebka stažená z kůže. Takhle jsem ho ještě nikdy neviděl. Prej to stálo za prd. Vandrovali do lesů pro nic za nic. Nezahlídlí losa ani jinou vysokou. Tak se začali nudit, chápeš, a vodstřelili puškou na medvědy hnízdící slepici tetřívka. Paní tetřívková vybuchla. Nic než peří, řek ten chlápek a hihňal se. Vážně k popukání, co? Něco ti povím, tahle historka se mi moc nelíbila.

Gene maskoval doutnající hněv. U něj vždycky hrozil, že propukne v požár. Krotil vlastní zuřivost tím, že na ni položil pokličku, jako když hasíte hořící pánev. Tahle taktika plameny doopravdy neudusila, jenom zamaskovala, co cítil. Když byl Gene nebezpečně nasranej, vždycky mlaskal.

Vždycky se usmál, mlasknul a pohrozil prstem. *Neměl bys na mě bejt hrubej, příteli. Klídek, kámo. Hoď se do pohody, amigo. Vopatrně, kamaráde.* Tohle říkal a představoval si, jak botou drtí provinilcovu tvář. Řekl mi už kdysi přesně to samé přesně týmiž slovy.

Jak jsem tak přemítal o našich dobrodružstvích, vybavil jsem si, že Gene skutečně při večeři mlasknul a zakýval prstem.

O klucích z Chicaga jsem už nikdy neslyšel.

A TEĎ POPOJEĎME o dvacet let dopředu. Skrz mlhu a krev. Moje mladistvý já je, přinejmenším v metafyzickým smyslu, mrtvý a pohřbený.

Gene K. svým vlivem poznamenal moji minulost. Často jsem na něj celé měsíce nepomyslel a pak byl zase najednou všude, kam jsem se podíval. V poslední době mi jeho veselý fatalismus hodně hlodal v mysli. Protože to, co vás nakonec dostane, jsou ty nejmenší detaily. Právě maličkosti vás zničí.

■ Kapitola dva

Zrovna jsem obdivoval sametovou tapiserii zobrazující botticelliovsky bujnou krásku, pronásledovanou noční džunglí tlupou satyrů, když dveře přívěsu vylítly z pantů a dovnitř vtrhli dva chlapi.

Gauner číslo jedna – se širokými rameny a plnovousem – třímal ve zkráceném úchopu hliníkovou baseballovou pátku, zprohýbanou nejspíš o poslední lebku, kterou rozdrtila. Na sobě měl kostkovanéj kabát. Říkejme mu Vousáč.

Gauner číslo dva byl totéž co jednička, ale dvakrát tak mohutnej, oholenej ve tváři i na hlavě a naleštěnej jak psí kulky. Na sobě tílko, džíny a vysoký šněrovací boty. Aspoň že ty boty si vybral správně. Za sebou vlekl na řetězu trojramennou lodní kotvu. Ne z velký motorový lodi, spíš ten typ, co se dává na malý čluny. Po hlavě byste s ní ale tak jako tak dostat nechtěli. Říkejme mu pan Skinhead.

Byl to spolumajitel svářečský dílny a fungoval jako šéf místního árijskýho gangu, Synů Železnýho nože. Tahle zvěř představovala v potravním řetězci šmejdů nejslabší článek. No, ale pořád byli organizovaný, zlý a bylo jich jak much na hromadě koňskejch koblih. Jelikož jsem napůl Maor, nebyl jsem u nich ze zjevných důvodů oblíben. Krom toho existovaly ještě míň zjevný důvody; tuhle historku si ale nechám na jindy. Stačí říct, že za normálních okolností jsem se jim vyhýbal. Dnešek byl ale jinej. Dneska to bylo nevyhnutelný.

Pana Skinheada jsem poznal hned, co jsem na způsob kluka, co sbírá karty s baseballovýma hráčema,

začal zkoumat spodinu Hudsonského údolí. Zároveň to byl ten chlápek, na kterýho jsem tu – jménem svého právem nervózního klienta – celý dopoledne čekal. Tomu klientovi říkejme pan Realiták. Přívěs bylo jeho napůl tajný doupě, umístěný na jinak prázdný parcele na periferii Kingstonu. Vytunil si ho náladovým osvětlením, chlupatým kobercem, skleněnými konferenčníma stolkama a policema, sbírkou kýčovitých obrazů a tapiserií a úplně vzadu luxusní postelí ve tvaru srdce. Nevkus bylo slabý slovo. Ale docela hezky to tu vonělo.

Proč jsme se sešli v tomhle hnízdečku lásky? No, kvůli tomu nejstaršímu známému důvodu vůbec – animální žárlivosti. Pan Realiták se dopustil nemravný aférky s manželkou pana Skinheada. Bohužel si někdo, jak se tak mezi žvanivejma členama pouličních gangů stává, pustil hubu na špacír. Pan Skinhead dychtil pomstít újmu na své mužnosti.

Doufal jsem, že uvítám jen jednoho soupeře. Ve stísněných prostorách, jako jsou kupříkladu obýváky větších přívěsů, bych dokázal zvládnout tři amatéry, aniž bych musel tasit zbraň. Pravděpodobně. A tihle byli jen dva. Celkem slušná šance. Pokud venku v záloze nečekalo pět dalších opičáků. V kterémžto případě bude nějaká osoba (nebo více osob) postřelena, bodnuta a/nebo zapálena.

„Ahoj, kluci.“ Měl jsem všude po kapsách a taky v rukávech vecpaný zbraně. Moje prázdný ruce návštěvníky trochu uklidnily.

„Ty nejseš ten krysák, co jsem ho přišel zmlátit.“ Pan Skinhead si přejel řetězem přes prsty.

„Přesně tak,“ řekl jsem. „Krysa dneska nemohla. Já jsem úplně jiný zvíře.“

Pan Skinhead si mě pomalu změřil. Když na sobě mám oblek, moje nejhorší jizvy vidět nejsou. Ale všechny je nezakreju, a ty viditelný ho přiměly k zamyšlení.

Pak přestal poulit oči a naopak je přimhouřil.

„Počkat – já tě znám. Ty seš tamten, ten magor. Coleridge.“

„Co?“ zeptal se Vousáč. „Kdo?“

„Těší mě.“ Prokřupnul jsem si klouby na ruce.

TAKŽE, TEĎ NĚCO O PANU REALITÁKOVÍ, chlapovi, co si mě najal, abych mu s tou věcí píchnul. Provozoval prosperující realitní kancelář a vlastnil dům s velkým pozemkem blízko Port Ewenu. Jezdil v loňském modelu jaguára, kterej si často zkrášloval kočkou na sedadle spolujezdce. Jeho dohněda opálená podoběnka na mě mrkala z billboardu na dálnici 9W a v televizních spotech každou chvíli blejskal jeho otravně okouzlující úsměv.

Pan Realiták si o sobě myslel, že je nový vtělení Lotharia. Super účes a hezkej jako panáček Ken, takže proč ne? Problém těchhle Lothariů je v tom, že je dřív nebo pozdějc pěkně zváluje karma. Nemůžu říct, že každej, kdo pana Realitáka znal, ho miloval, ale znali ho fakt dobře. Byznys je kontaktní sport. Někteří z těch lidí – konkrétně ti, co postrádali vroucnost a něžné city – vyjádřili touhu po násilí, v kteréžto chvíli jsem byl na scénu povolán já.

Příběh se zatím odvíjel takto: pan Skinhead (na radu své nevěrné ženušky) oslovil pana Realitáka ohledně možnosti vyprat peníze pomocí „nákupu nemovitostí“. Můj klient to neřekl přesně tak, ale tolik jsem se dovtípl. Před pár dny však paní Skinheadová oznámila panu Realitákovi znepokojivou novinku, že manžel na jejich aférku přišel, a jakmile se jejich cesty znovu protnou, má v plánu si s ním srovnat účty. Pan Skinhead nevěděl, že pan Realiták dostal o jeho úmyslech echo.

Realitákův plán byl prostý – bude předstírat sladkou nevědomost a dojedná si schůzku ohledně detailů chystaného podvodu. Místo něj na ni ale přijdu já. Až do rozzuřeného manžela vtluču trochu rozumu, pan Realiták vystoupí ze zákulisí se skvělou novinkou, že

jejich předešlý „obchodní“ rozhovor nahrával. V podstatě: zapomeň na aférku, a já tě nebonznu federálům a nepůjdeš sedět za praní špinavých peněz.

Spočítal jsem si, že když pomínu, že napomáhám nevěře a vydírání, je to brnkačka. Možná tak stupeň 3 až 4 na mé stupnici rizika, když bude mít s sebou manžel paroháč bouchačku. Já vůl.

KDYBY ŠLO O HEZKÝ, JEDNODUCHÝ VRAŽDĚNÍ, prostě bych vyskočil z kumbálu s brokovnicí a rovnou páčil. *Bum, bum* a hotovo. Bohužel jsem se vraždění před časem slavně zřekl. Tedy, skoro zřekl. A kráčet úzkou stezkou ke spáse je tvrděj chleba.

Když odhaduju nepřítel, hledím na pomyslný trojúhelník jeho kolen a klína. V duchu si načrtnu čáru, která mu rozděluje tvář od kořene nosu k bradě. Udeřte někoho dost silně pod čelist a rozdrtíte mu sanici a nejspíš i pohnete s krčními obratli. Možná si ukousne jazyk a udusí se vlastní krví. Udeřte ho silně do nosu a výsledkem bude dočasná slepota. Plácněte ho přes ucho a ohluchne. Plácněte přes obě uši najednou a následná ruptura může způsobit smrt. Udeřte do hrdla nebo na sternum a vyrazíte z něj dech. Možná i něco víc. Člověk nikdy neví. Lidské tělo je paradox – skoro nezničitelné, a přece nekonečně křehké.

Učinil jsem zoufalý, byť neupřímný pokus se s návštěvníky rozumně dohodnout.

„Pánové, jsem tu jako vyjednaváč. Tohle se nemusí zvrhnout.“ (Ale jo, jo, zvrhlo se to.)

Pan Skinhead se ušklíbl.

„Vyjednaváč? Chci vidět jediné tvoji krev.“ Tohle neznamenal nic víc než štěknutí psa. Doufal, že tím aspoň trochu odláká moji pozornost a dá spolubojovníkovi příležitost pustit se do práce.

Zapomeň. Viděl jsem, co Vousáč chystá, ještě než vůbec začal.

Každý zápas má spoustu proměnných, ale obvykle mu vládne pravidlo cesty nejmenšího odporu. Většina

I Kapitola tři

Na hladinu přehrady Ashokan vyplavala bezhlavá mrtvola drobného kriminálníčka jménem Harold Lee. Na druhé stránce místních novin byla k vidění černobílá fotografie pytle na mrtvoly poblíž vysokého rákosí. Voda vypadala studeně. V pozadí debatovali zmatení poldové. Když si odmyslíme bulvárnost celý kompozice, vypadalo to prostě jako další smutný příklad úsloví „Kdo mečem zachází, tomu mečem hlavu useknou“.

S Leem jsem se občas potkal (nedalo se tomu vyhnout, jelikož jsme se oba pohybovali v týchž darebáckých kruzích) v tom či onom baru. Průměrně vysokej i stavěnej. Docela pohlednej na způsob elegantních postarších tatků, modrý oči a hranatá čelist a černý vlasy, který zvolna stříbrněly, ačkoli obvykle si je zakrýval kloboukem. Byl to švihák – jeho šatník by se dal nejlíp popsat asi jako „šik s omezeným rozpočtem“. Měl zálibu v oblecích, který napodobovaly styl elegantů z Rat Packu. Asi mi někdy koupil panáka nebo možná já jemu. Přátelé jsme nebyli. Nebyli jsme vlastně vůbec nic.

Otočil jsem na stránku s kreslenýma vtipama a trhnul sebou, jak mě zabořila ruka – teprve nedávno jsem si sundal podomácku vyrobenou ortézu. Z rány do lebky mě tu a tam pobolívala hlava. Nic už se mi nehojilo tak rychle jako dřív a bál jsem se, že se zvolna blíží čas brýlí na čtení a pilulek proti artróze.

Zavolal mi mafiánskej kápo jménem Marion Curtis a oznámil mi, že kolem sedmý večer spolu zajdeme na panáka do Zelený bohyně, jedný putyky v Rosendalu. Zavěsil, ještě než jsem mu stačil říct, že si zrovna meju vlasy.

Pojal jsem schůzku neformálně – kožená bunda, bílý triko, džíny a moje oblíbený martensky s ocelovými špičkama. Tmavě červený, pevně utažený. Do pouzdra na zádech jsem zasunul revolver s krátkou hlavní, ráži .38, a vlezl do pick-upu.

Jestli jste zvyklí na New York City, nebo i na Albany, Rondout Valley se vám bude jevit jako stoprocentní venkov. Tunelem z vadnoucího listí prosvítala sedlina zásaditě oranžovýho západu slunce. Zvolna jsem projížděl kolem odlehlejších hřbitovů, opuštěného komunitního centra válečných veteránů a domků z překládaných prken, s okenicemi pevně zavřenými proti přicházející temnotě, a přemítal nad svým dostaveníčkem s Curtisem. Co vlastně může někdejší zabiják jako já namítnout šéfovi mafiánů, kterej odmítá přistoupit na to, že se ze mě stal už napůl poctivec? Jízda mi umožnila pár minut nacvičovat zdvořilý protesty.

Zelenou bohyni byste v telefonním seznamu nenašli. V zásadě ilegální putyka moderní doby – její klientela se skládala z lidí, které buďto někdo pozval, nebo oficiálně doporučil. Místo nelegálního chlastu a mladých tanečnic se v Zelený bohyni nabízely nelegální *informace* a mladé tanečnice. Skutečně exkluzivní pajzl pro vybíravé zhýralce a kriminálníky.

Klub zabíral suterén bývalého kostela, který od dob svého rozkvětu v novogotickém slohu prošel několika přestavbami. V průčelí bylo starožitnictví a z boku, z postranní uličky, dali stavbě groteskní architektonickou podobu nekonvenčních nočních klubů à la Francie dvacátých let. Po drolících se cihlových zdech se plazil břechtan. Okna byla začerněná. Hosté sestupovali po šesti schodech ke klenutému vchodu s těžkými

dveřmi, taky zapatlanými černě. Z překladu nad dveřmi chlípně hleděly tři chrliče.

Šuškalo se, že tyhle chrliče původně střežily anglickou katedrálu. Nějakej budižkničemu ale naše tři synovce Kačera Donalda vypáčil a na parní nákladní lodi propašoval do Ameriky. Pověsti dále tvrdily, že chodbu pod Zelenou bohyní používali pašeráci, aby se dostali do skrýší v jeskyních v dole Widow Jane v ne-daleký hoře Joppenbergh. V důlních šachtách nekvílel vítr – to bylo úpění mrtvých, kteří nedošli pokoje.

Bar podle mýho gusta.

Když jsem zaklepal, vyhazovač odsunul bezpečnostní mříž.

„Kůzlátka, kůzlátka, otevřete vrátka,“ pravil jsem.

Dojem to na něj neudělalo. Zdráhavě jsem pronesl heslo dnešního večera (*Tento svět činíme si peklem*) a chlap odsunul západku. Veřeje zaskřípěly jako ve filmu od Universalu o strašidelném zámku a příšerách. Vyhazovač dokonce letmo připomínal Vincenta Pricea.

„Vítej v Bohyni.“ Pohrdavým pohledem naznačil, že jsem význam výrazu „neformální oděv“ podcenil asi tak o tisíc procent.

„Děkuji ti mnohokrát, Vincku.“ Prošel jsem kolem něj a vstoupil do břicha velryby.

V ŠERÉM DOUPĚTI TO PÁCHLO po anýzu a cigaretách. Nízký žebrovaný strop z trámů, sametové čalounění. Mnohoramenné elektrické svícny. Těžko říct, čeho chtěli architekti dosáhnout – snad hipsterské dekadence? Oscar Wilde by v každém případě pohrdal zeravovým ostěním.

Karetní stolky obsadila parta pracháčů. Mezi těmi večerními obleky a šaty se zrovna moc bohémů neskrývalo. Zahlídl jsem nicméně dva poldy v civilu, které jsem (bohužel) dobře znal, jednoho mafiánského čističe a pak gigola, co tu byl dneska sám. Pod osamělým modrým krápníkem bodového reflektoru pěl publiku chlápek oděný jako gangster z dvacátých let.